

alle Lande har givet Verden et uforglemeligt Bevis for kvindelig Organisationsevne, Udholdenhed, Mod og Opofrelse.

Det har heller ikke skortet paa Hyldest og Anerkendelse. Oer er skrevet Bøger og Artikler om Sygeplejerskernes Indsats — dekoreret er mange af dem blevet, ogsaa fejret, som de Heltinder, de var.

Vi vil her blot mindes en af Krigens stolte Kvinder, Mrs. *Harley*, en Søster til Feltmarchal French. I Krigens første Aar er hun i Frankrig Leder af den første udsendte Afdeling af *Scottish Women's Hospitals*. Det gamle, historiske Rayaumont Abbedi bliver omdannet til et fuldstændt Hospital med en Røntgentafdeling, der indrettes af Madame Curie. Anden skotske Ambulance indretter Mrs. H. i Troyers; her anvendes for første Gang Felthospital; det faar General Joffres Sanktion som fransk Militær-Hospital. Det følgende Aar anmoder Mrs. H. om at gaa med en fransk Ekspedition til Saloniki — hun er den selvskrevne Fører. I 1916 er hun tilbage i England for at overtage en flyvende Kolonne med Motor-Ambulance, som skal til Serbien. Ved Monastir bliver Mrs. H. ramt og dræbt af en Granat. I Saloniki blev hun begravet under fuld militær Honnør. Hendes Kiste var dækket med Unionens Flag og den serbiske Minister bragte hende sit Folks Tak.

Mrs. *Harley* er kun een af mangfoldige. Sygeplejersker i over- og underordnede Stillinger har i Menneskekærlighedens Navn givet af al deres Styrke, mange har som Mrs. H. ogsaa givet Livet.

Vi véd, at danske Sygeplejersker har været med derude i Kampen; at de har indlagt sig stor Fortjeneste og været til Ære for deres Stand. Men vi véd ogsaa, at vi behøver ikke at rejse ud for at føle Beundring for vore egne Sygeplejersker; de fik her hjemme deres Prøvetid, da Influenzaen kom, og de bestod den med Ære.

Det er ikke længe siden, at vi ikke kunde komme paa Gaden uden at se Sygevoغن, vi hørte den Nat og Dag, og Bilerne blev sat i Gang til Transport af syge. Hospitalerne var overfyldte, stadig krævedes der Plads for flere og flere, Sygeplejerskernes Antal ind-

skrænkedes ved Sygdom — der blev arbejdet overmenneskeligt.

De private Sygeplejersker jog fra Hjem til Hjem, ofte var der 5—6 Patienter at pleje — ingen Hviledag imellem Plejerne, og hvordan gik det med Hviletimerne?

Menighedssygeplejerskerne sled Trapperne Dagen lang og Natten med. Paa Landet færdedes de rastløst paa deres Cykler ad besværlige Veje. Og Dødslisten viste hver Dag, hvor farligt et Hverv det kan være — ogsaa i Fredstid — at være Sygeplejerske. Om alt dette véd Dansk Kvindesamfunds Medlemmer iøvrigt godt Besked gennem det Arbejde, der er ydet indenfor talrige Kredse for at afhjælpe Nøden.

Naturligvis er vi ogsaa herhjemme fuld af Beundring for vor dygtige og opofrende Sygeplejerskestand; vi hyldede den med fagre Ord, enkelte gjorde det paa en mere kontant Maade — takket være betydelige Pengegaver ser f. Eks. „Dansk Sygeplejeraad sig i Stand til at sende en fortsat Række af trætte Sygeplejersker til dets Rekreationshjem.

Men Sygeplejerskerne kan ikke nøjes hermed; de har gjort sig fortjent til Afslutning paa den Kamp, som deres Fører har stridt i Aarevis for at naa Frigørelse for Standen. Stat efter Stat i Amerika har fastsat treaarig Uddannelses-tid med afsluttende Prøve, der giver Sygeplejerskerne Ret til Autorisation — i Australien er det samme Tilfældet. Her i Europa staar vi langt tilbage paa det Punkt.

Tyskland er det eneste Land, hvor Sygeplejerskerne har Statsautorisation, en utilfredsstillende Ordning, der kun kræver eet Aars Uddannelse.

I England har Sygeplejerskernes Kamp været i 30 Aar, nøje knyttet til Kvindernes Frigørelseskamp. Man forstaar derfor deres Skuffelse og Bitterhed, naar deres Sag paa dette Tidspunkt vanskeliggøres og faktisk staar daarligere end før Krigen, da de var lige ved at naa Maalet.

I sidste Nummer af Tidsskrift for Sygepleje findes et Brev fra Miss Beatrice Kent, „*The Trained Nurses Protection Comitee*“, hvori det hedder:

„Deres (Sygeplejerskernes) Selvop-

ofrelse og Heltemod har fuldtud staaet Maal med de kæmpende Mænds. Jeg tænker ikke alene paa britiske Sygeplejersker; jeg tænker paa Internationalismen. Hvad er Internationalismen andet end en stor Aands-Alliance. Vi er ikke længer adskilte Sygeplejekorps, vi er et udeleligt Hele, der tager vor Del i Kampen for Verdensfreden. (Om denne de britiske Sygeplejerskers Kamp for deres Stands Frihed, hedder det): Vi glæder os paa de Landes Vegne, (der har opnaaet Statsautorisation) og vi ved, de sympatiserer med os i vor lange Ventetid. Det saa ud, som vi skulde sejre, da et Lyn fra en klar Himmel ramte os — „College of Nursing“ blev dannet og stillede sig i Opposition til os og begyndte uden Hensyn til de organiserede Sygeplejeforbund sin besynderlige Løbebane efter et forældet eneher-skende Mønster.... Denne Parodi paa et Sygepleje-Kollegium er fremkommet med et Lovforslag til Statsautorisation og eneher-skende, som det er, har det fra saavel de provisoriske som de blivende Komitéer udelukket alle Repræsentanter for uddannede Sygeplejerskers Organisationer. Som stemmeberettigede Kvinder forlanger vi, at Forslagene til Revision af Standens Vilkaar skal indeholde betydelig forhøjede Gager for Sygeplejerskerne. Vi ønsker selv at føre Kontrol med vor egen Stand, og vi agter at kæmpe til det lykkes os.“

„College of Nursing“ er en nydannet Institution, ledet af Lægmænd, dannet uden Samarbejde med „*The National Union of Trained Nurses*“, der har ført Sygeplejerskernes Sag indtil nu. Institutionen er et Led i den store Krigs-Godgørelse, og Sygeplejerskernes Ledere har protesteret bestemt imod, at offentlig Godgørelse skulde paakaldes, hvor det gjaldt deres Uddannelse og økonomiske Forhold. Ved Boycotting blev de afskaaret fra at tale deres Sag i den londonske Presse, hvis Spalter paa deres Vegne var fulde af anstødelige Tigger-Opraab.

I *The British Journal of Nursing* har Forkæmperne for Sygeplejerskernes Organisation stridt med en beundringsværdig Energi og Udholdenhed mod den Modstand og Uret, som Standen har været Genstand for, ogsaa naar de faguddannede Sygeplejersker under Krigen blev skubbet til Side af de fornem-